

Sygn. akt I NO 33/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Demendecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Janusz Niczyporuk

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie z odwołania B. G.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia 7 listopada 2018 r.

w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na pięć

wolnych stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ś.

ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 292

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 15 maja 2019 r.

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 84, dalej u.KRS), uchwałą nr [...] z dnia 7 listopada 2018 r., postanowiła:

1. przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie Pana P. B., Pana M. P. D., Pani D. W. N.-P., Pani M. P., Pani M. M. S.

do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ś.,

2. nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie: Pani J. C. D., Pana R. P. F., Pana B. L. G., Pani W. B. P., Pani H. I. P., Pani J. I. P.-K. i Pani M. K. S. do pełnienia urzędu na pięć wolnych stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ś..

Na pięć wolnych stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ś., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., pod poz. 292, zgłosili się:

- Pan P. B. - sędziego sądu Rejonowego w W.,
- Pani J. C. D. - sędziego Sądu Rejonowego w D.,
- Pan M. P. D. - sędziego Sądu Rejonowego w W.,
- Pan R. P. F. - sędziego Sądu Rejonowego w D.,
- Pan B. L. G. - sędziego Sądu Rejonowego w D.,
- Pani D. W. N.-P. - sędziego Sądu Rejonowego w Ś.,
- Pani W. B. P. - sędziego Sądu Rejonowego w W.,
- Pani M. P. - sędziego Sądu Rejonowego w Ś.,
- Pani H. I. P. - sędziego Sądu Rejonowego w W.,
- Pani J. I. P.-K. - sędziego Sądu Rejonowego w D.,
- Pani M. M. S. - sędziego Sądu Rejonowego w W.,
- Pani M. K. S..

Krajowa Rada Sądownictwa umorzyła postępowanie w stosunku do Pani A. K. C.-B. uchwałą nr [...] z dnia 11 lipca 2018 r., z uwagi na cofnięcie zgłoszenia.

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia Przewodniczący KRS wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Na posiedzeniu w dniu 15 października 2018 r. zespół członków KRS zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, które przeanalizował, uznał je za wystarczające, przeprowadził naradę i postanowił rekomendować KRS przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie na

pięć wolnych stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ś.: Pana P. B., Pana M. P. D., Pani D. W. N.-P., Pani M. P. i Pani M. M. S..

W ocenie zespołu, w niniejszym postępowaniu nominacyjnym poziom poparcia Kolegium Sądu Apelacyjnego [...] i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...], a także uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji nie są miarodajne, ponieważ nie w każdym przypadku odzwierciedlają rzeczywisty poziom ich kwalifikacji. Na podstawie analizy całokształtu dokumentacji zgromadzonej w tym postępowaniu nominacyjnym zespół uznał, że wysokie, wyróżniające i odpowiadające wymogom orzekania w sądzie okręgowym kwalifikacje posiadają obecnie Pan P. B., Pan M. P. D., Pani D. W. N.-P., Pani M. P. i Pani M. M. S..

Pozostali uczestnicy postępowania, w ocenie zespołu, są dobrymi kandydatami jednak nie wypełniają, ocenianych łącznie, kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS, w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków o ich powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego.

Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że kandydaci biorący udział w konkursie spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 64 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 23 ze zm., dalej u.s.p.).

Dokonując oceny kandydatów, Rada kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS i uwzględniła oceny kwalifikacji kandydatów, ich doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego oraz uzyskane poparcie środowiska sędziowskiego.

W dalszej części uchwały opisano szczegółowo wykształcenie, dotychczasowy przebieg kariery zawodowej oraz osiągnięcia ww. kandydatów.

Rada stwierdziła, że po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej zostanie przedstawiony wniosek o powołanie Pana P. B., Pana M. P. D., Pani D. W. N.-P., Pani M. P. oraz Pani M. M. S..

Przy podejmowaniu decyzji Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się ocenami kwalifikacji oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów.

Osoby przedstawione z wnioskiem o powołanie, według Rady, posiadają

rozległą wiedzę, popartą dużym doświadczeniem zawodowym. Wysokie kwalifikacje zawodowe znajdują odzwierciedlenie w bardzo dobrych, dobrych i pozytywnych ocenach ich pracy oraz opiniach służbowych. Wybrani kandydaci biorą udział w różnych formach doskonalenia zawodowego.

Ponadto, w ocenie Krajowej Rady Sądownictwa Pan P. B., Pan M. P. D., Pani D. W. N.-P., Pani M. P. i Pani M. M. S. posiadają kwalifikacje merytoryczne oraz długoletnie doświadczenie zawodowe, a także wszechstronną, stale pogłębianą wiedzę prawniczą, którą umiejętnie wykorzystują w praktyce zawodowej, dające rękojmię należytego wykonywania obowiązków orzeczniczych na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ś.. Ponadto, Pan M. P. D. jest doktorem nauk prawnych i autorem publikacji z zakresu prawa cywilnego.

Pozostali kandydaci, w ocenie Rady, posiadają wysokie kwalifikacje zawodowe, uprawniające do ubiegania się o urząd sędziego sądu okręgowego, jednak w świetle wszystkich kryteriów wyboru nie okazali się kandydatami lepszymi niż Pan P. B., Pan M. P. D., Pani D. W. N.-P., Pani M. P. i Pani M. M. S..

Krajowa Rada Sądownictwa wzięła również pod uwagę oceny uzyskane przez kandydatów na dyplomach ukończenia wyższych studiów prawnych oraz z egzaminów zawodowych. Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła także poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego [...] oraz Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apellacji [...].

Kolegium Sądu Apelacyjnego [...] na posiedzeniu 15 czerwca 2018 r. zaopiniowało pozytywnie wszystkich kandydatów biorących udział w procedurze konkursowej.

Na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apellacji [...] 20 czerwca 2018 r. oddano na: Pana P. B. 21 głosów „za” i 55 głosów „przeciw”, przy 18 głosach „wstrzymujących się”, Panią J. C. D. 76 głosów „za” i 9 głosów „przeciw”, przy 10 „wstrzymujących się”, Pana M. P. D. 24 glosy „za” i 40 głosów „przeciw”, przy 29 głosach „wstrzymujących się”, Pana R. P. F. 18 głosów „za” i 51 głosów „przeciw”, przy 24 głosach „wstrzymujących się”, Pana B. L. G. 73 glosy „za” i 9 głosów „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się”, Panią D. W. N.-P. 37 głosów „za” i 35 głosów „przeciw”, przy 21 głosach „wstrzymujących się”,

Panią W. B. P. 40 głosów „za” i 32 głosy „przeciw”, przy 24 głosach „wstrzymujących się”, Panią M. P. 62 głosy „za” i 13 głosów „przeciw”, przy 19 głosach „wstrzymujących się”, Panią H. I. P. 70 głosów „za” i 10 głosów „przeciw”, przy 15 głosach „wstrzymujących się”, Panią J. I. P.-K. 44 głosy „za” i 25 głosów „przeciw”, przy 25 głosach „wstrzymujących się”, Panią M. M. S. 45 głosów „za”, 28 głosów „przeciw” i 21 głosów „wstrzymujących się” oraz Panią M. K. S. 46 głosów „za” i 26 głosów „przeciw”, przy 22 głosach „wstrzymujących się”.

W trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 7 listopada 2018 r. na:

- Pana P. B. oddano 17 głosów „za” i 2 głosy „przeciw”, przy braku głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,
- Panią J. C. D. oddano 3 głosy „za”, 1 głos „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,
- Pana M. P. D. oddano 15 głosów „za”, 2 głosy „przeciw”, przy 1 głosie „wstrzymującym się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego kandydatura uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,
- Pana R. P. F. nie oddano głosów „za”, oddano 3 głosy „przeciw”, przy 14 głosach „wstrzymujących się” i 2 głosach „nieważnych”, w rezultacie czego kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,
- Pana B. L. G. nie oddano głosów „za”, oddano 1 głos „przeciw”, przy 17 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,
- Panią D. W. N.-P. oddano 19 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,
- Panią W. B. P. nie oddano głosów „za”, oddano 1 głos „przeciw”, przy 17 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,
- Panią M. P. oddano 19 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw”

i „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,

- Panią H. I. P. oddano 2 głosy „za” i 1 głos „przeciw”, przy 15 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Panią J. I. P.-K. nie oddano głosów „za”, oddano 2 głosy „przeciw”, przy 15 głosach „wstrzymujących się” i 2 głosach „nieważnych”, w rezultacie czego kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Panią M. M. S. oddano 19 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,

- Panią M. K. S. nie oddano głosów „za”, oddano 1 głos „przeciw”, przy 17 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

W konkluzji KRS stwierdziła, że o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Pana P. B., Pana M. P. D., Pani D. W. N.-P., Pani M. P. oraz Pani M. M. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Ś. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności oceniane łącznie: kwalifikacje tych kandydatów, opinie służbowe, ich dotychczasowe doświadczenie zawodowe i staż orzeczniczy oraz poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego [...].

Odwołaniem z dnia 1 stycznia 2019 r. Skarżący B. G. zaskarżył pkt 1 uchwały KRS w zakresie przedstawienia kandydatów na pięć wolnych stanowisk sędziowskich w Sądzie Okręgowym w Ś.: P. B., M. D., D. N.-P., M. P. i M. S. oraz pkt 2 w zakresie nieprzedstawienia kandydatury B. G. SSR w D. Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej.

Zaskarżonej uchwale zarzucił: naruszenie art. 57b § 3 u.s.p. przez podjęcie uchwały na podstawie ocen kwalifikacji kandydatów, obejmujących okres inny niż wymieniony w tym przepisie tj. trzy lata poprzedzające zgłoszenie kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Okręgowym w Ś., wbrew interpretacji dokonanej przez Radę w stanowisku z dnia 15 czerwca 2018 r. w przedmiocie zakresu danych stanowiących podstawę oceny kwalifikacji kandydata na wolne

stanowiska sędziowskie (Nr WO [...], dot. Nr WP [...]) na wniosek Prezesa Sądu Apelacyjnego [...]; naruszenie art. 57b § 3 u.s.p. przez podjęcie uchwały o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP kandydatury Skarżącego z powołaniem się przez zespół Krajowej Rady i przedstawienie na posiedzeniu plenarnym Rady w dniu 7 listopada 2018 r. na rzekome stwierdzenie przewlekłości postępowania w jednej ze spraw w 2011 r.; naruszenie art. 37 ust. 4 i 5 u.s.p. przez przyjęcie, że pismo Przewodniczącej Wydziału II Karnego z dnia 9 grudnia 2011 r. odczytane na posiedzeniu plenarnym Rady w dniu 7 listopada 2018 r. przez członka zespołu Rady jest stwierdzeniem przewlekłości postępowania w trybie nadzoru administracyjnego; naruszenie art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, przez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego reguł i kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej; naruszenie art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS przez zaniechanie i niedokonanie oceny kwalifikacji Skarżącego przez Radę oraz całkowite pominięcie w procesie nominacji na stanowisko sędziowskie w Sądzie Okręgowym w Ś. oceny pracy Skarżącego sporządzonej przez sędziego opiniującego G. K. i oceny wyrażonej przez Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...]; naruszenie art. 33 ust. 1 i 2 u.KRS, przez brak wszechstronnego rozważenia sprawy oraz art. 33 ust. 1 i art. 42 ust. 1 u.KRS przez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonej uchwały w sposób uniemożliwiający ocenę przyczyn wyboru kandydatów, którzy uzyskali wymaganą większość głosów oraz pominięciu istotnych dla sprawy okoliczności wynikających z posiadanej dokumentacji, tj. wyników głosowania przez Kolegium oraz Zgromadzenie Ogólne Sędziów Apelacji [...].

W uzasadnieniu odwołania Skarżący wskazał, że zaskarżona uchwała nr [...] została podjęta sprzecznie z prawem. Zakwestionował On ponadto procedowanie przez Radę i dokonanie wyboru kandydatów na podstawie ocen kandydatów obejmujących inny okres, niż określony w art. 57b § 3 u.s.p. Wskazał, że zgodnie z tym przepisem (w brzmieniu obowiązującym w czasie wszczęcia postępowania konkursowego), oceną obejmuje się trzy lata poprzedzające zgłoszenie

kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie, tymczasem oceny dokonano za pełne okresy statystyczne, tj. lata 2015-2017.

Zarzucił też, że wbrew wskazaniom judykatury, nie przedstawiono w uzasadnieniu uchwały, w których dokładnie przypadkach uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji i poziom poparcia Kolegium Sądu Apelacyjnego [...] i Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji [...] nie odzwierciedlały rzeczywistych kwalifikacji kandydatów. Nie uzasadniono także, Jego zdaniem, na jakiej podstawie i według jakiej metodologii zespół doszedł do takich wniosków, pomijając oceny sędziów wizytatorów i „poparcie środowiska sędziowskiego”. Podkreślił, że - w przypadku Skarżącego - co wynika z ustnego uzasadnienia stanowiska zespołu, przedstawionego na posiedzeniu Rady w dniu 7 listopada 2018 r., kryterium rozstrzygającym było stwierdzenie przewlekłości postępowania w piśmie Przewodniczącej II Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w D. z dnia 9 grudnia 2011 r.

Zaznaczył, że oceny Skarżącego przez zespół członków Rady, a następnie na posiedzeniu plenarnym dokonano w sposób dyskryminujący doświadczenie zawodowe, nie uwzględniono szerokiego spektrum spraw w jakich orzekał, a ponadto tego, że odbył podatkowe studia podyplomowe, liczne szkolenia i trzykrotną delegację do orzekania w Wydziale Cywilnym Sądu Okręgowego w Ś.. Stwierdził, że kryterium, które zaważyło na nieuwzględnieniu kandydatury Skarżącego (stwierdzona rzekoma przewlekłość postępowania i rozpoczęcie kariery od pracy mechanika), miało charakter nieprawdziwy, dyskryminujący i niesprawiedliwy. Zdaniem Skarżącego, Rada nie wzięła także pod uwagę danych statystycznych kandydatów, które są zdecydowanie korzystne w przypadku kandydatury Skarżącego w stosunku do osób rekomendowanych. W ocenie Skarżącego, kryterium wyboru przez Radę niektórych tylko kandydatów (trzech z pięciu) z uwzględnieniem ich doświadczenia na stanowiskach funkcyjnych nie uwzględnia pełnionych przez Skarżącego funkcji w latach 1994-1999, przewodniczącego wydziału oraz prezesa Sądu Rejonowego w Ś.. Nie dostrzeżono również wkładu Skarżącego w rozwój sądownictwa, w postaci zainicjowania i uczestniczenia w pracach przy tworzeniu programu „[...]” przez spółkę Z., dzięki któremu w sposób znaczny usprawniono pracę sekretariatów sądowych i ewidencję

spraw, obecnie używanego w nowszej wersji przez wszystkie sądy w kraju. W podsumowaniu uznał, że Rada podjęła w dniu 7 listopada 2018 r. uchwałę nr [...] w sprzeczności z prawem, gdyż: nie przeanalizowała dokładnie dokumentów dotyczących poszczególnych kandydatów, nie zdecydowała o ich dodatkowym wysłuchaniu w jakiejkolwiek formie - pomimo istnienia ku temu podstawy faktycznej, a zatem nie dokonała wszechstronnego rozważenia sprawy, bez racjonalnych i uzasadnionych przesłanek, pominęła opinię środowiska sędziowskiego, wyrażoną w ocenie właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów, zastosowała niejednolite i nieprzejrzyste, a także niesprawiedliwe i dyskryminujące kryteria do oceny kandydatów, pomijając ilościowe i jakościowe wyniki pracy, opinie samorządu sędziowskiego, przyjęła za podstawę rozstrzygnięcia oceny pracy kandydatów obejmujące inny, niż ustawowo wskazany okres trzech lat poprzedzających zgłoszenie na wolne stanowisko, oraz przyjęła za stwierdzoną przewlekłość postępowania, której nie stwierdzono w trybie określonym ustawą u jednego kandydata, a u innego pominęła fakt stwierdzenia przewlekłości orzeczeniem sądowym w opiniowanym okresie.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały we wskazanym zakresie i przekazanie jej do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

Pismem z dnia 18 lutego 2019 r. Rada wniosła o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Odpowiedź na odwołanie wnieśli także uczestnicy postępowania: sędzia P. B. oraz sędzia M. D. i sędzia M. S. wskazując na bezzasadność podstaw i zarzutów odwołania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze u.KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na

stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. Ustanowienie trybu odwoławczego do Sądu Najwyższego od uchwał Rady sprawia, że przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, która powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Nie ulega wątpliwości, że procedura wyboru kandydata na urząd sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa ma charakter konkursowy, która ma wyłonić najlepszego kandydata. Z dotychczasowej jednolitej linii orzeczniczej wynika, że zakres kognicji Sądu Najwyższego w przedmiocie oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Natomiast Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej w uchwale (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/12; z 12 lutego 2014 r., III KRS 1/14; z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 173/13; z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13, z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Badaniu podlega zatem, co do zasady, jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki, które zadecydowały o wykreowaniu jej treści. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego badania osoby kandydata na sędziego, oraz jego kontrkandydatów (m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17, LEX nr 2350660; wyrok Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2016 r., III KRS 88/15, LEX nr 2288965; wyrok Sądu Najwyższego z 15 lipca 2015 r., III KRS 31/15, LEX nr 2288950; wyrok Sądu Najwyższego z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14, LEX nr 1530788; wyrok Sądu Najwyższego z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 34/14, LEX nr 1530786; wyrok Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 8/12, LEX nr 1405297).

W przypadku zatem dochowania przez Radę procedur ustawowych, Sąd

Najwyższy nie może dokonywać oceny dlaczego te, a nie inne kryteria, miały charakter decydujący. W szczególności, jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i w ich całościowej ocenie poszczególni kandydaci nie wykazują różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16), Sąd Najwyższy nie może zastępować KRS w wyborze najlepszych kandydatów, gdyż nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2014 r., III KRS 43/14).

Z orzecnictwa Sądu Najwyższego wynika, że doświadczenie zawodowe stanowi podstawowe kryterium, jakie Krajowa Rada Sądownictwa powinna brać pod uwagę przy ocenie kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie. Nie jest to jednak jedyne kryterium, jakie uwzględnia Rada podejmując decyzję o wyborze. Ponadto, żadne z kryteriów przyjętych przez KRS przy ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego nie ma charakteru decydującego, a decyduje ocena całościowa wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów (wyroki Sądu Najwyższego: z 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10; z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14). W orzecnictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, zgodnie z którym, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, Rada rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie. Wyłonienie kandydata, który ma zostać przedstawiony do nominacji sędziowskiej nie ma cech bezpośredniej rywalizacji poszczególnych kandydatów między sobą. Nie chodzi o szczegółowe porównanie każdego z każdym, tak żeby ważone były cechy kandydata przedstawionego z każdym z tych, którzy nie przeszli procedury z pozytywnym skutkiem. Ostateczne stanowisko Rady, któremu daje wyraz uchwała, odzwierciedla sumę wielu cech każdego z kandydatów dającą obraz jednego, jako „najlepszego” ze wszystkich (wyroki Sądu Najwyższego: z 5 września 2013 r., III KRS 212/13; z 24 września 2014 r., III KRS 43/14, z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Sąd Najwyższy natomiast nie zastępuje Krajowej Rady Sądownictwa w jej kompetencjach do rozpatrzenia i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego, a zatem nie może przeprowadzać ponownej weryfikacji kwalifikacji profesjonalnych lub przydatności kandydata do pełnienia urzędu sędziego, gdyż nie ma uprawnień

do merytorycznego weryfikowania spełnienia kryteriów dostępu do służby sędziowskiej wymaganych od kandydata na wolne stanowisko sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 10 grudnia 2014 r., III KRS 69/14, LEX nr 2288962).

Tym samym, ocena przydatności kandydata należy do Rady, a jeżeli została dokonana przy pomocy właściwych kryteriów i nie doszło do naruszenia przepisów postępowania mogących mieć wpływ na jego wynik, Sąd Najwyższy jedynie sprawdza, czy przy użyciu tych kryteriów Rada nie przekroczyła granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12). W konsekwencji KRS może wyżej ocenić tych kandydatów, którzy mając krótszy łączny staż wykonywania obowiązków zawodowych od innych kandydatów, przez dłuższy okres czasu wykonywali prace i zadania istotne z punktu widzenia wykonywania obowiązków sędziowskich. Rada może także różnicować ocenę kandydatów w zależności od charakteru i wagi doświadczenia zawodowego istotnego dla pełnienia urzędu sędziego, wynikającego z wykonywania prac o różnym ciężarze gatunkowym oraz w różnych instytucjach wymiaru sprawiedliwości.

Przenosząc te ogólne uwagi na grunt rozpoznawanej sprawy, należy stwierdzić, że Krajowa Rada Sądownictwa, rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Okręgowym w Ś., dysponowała obszerną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie. Z uwagi na cel, jaki ma spełniać uzasadnienie do uchwały, Rada nie miała przy tym możliwości szczegółowego omawiania wszystkich dokumentów znajdujących się w materiałach przedstawionych przez kandydatów, co nie oznacza wcale, że dokumenty takie zostały pominięte przy podejmowaniu uchwały.

Z treści uzasadnienia uchwały wynika, że podejmując uchwałę Rada kierowała się przede wszystkim ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów i w tym zakresie dysponowała całościową wiedzą o przebiegu ścieżki zawodowej Odwołującego się i pozostałych kandydatów.

Wypada podkreślić, że uchwała Rady jest aktem podejmowanym przez organ kolegialny. Wyniki takiego głosowania trudno więc przedstawić w formie uzasadnienia, choćby z tej przyczyny, że nie jest możliwe jednoznaczne ustalenie

rzeczywistych intencji głosujących. W takim przypadku kontrola sądowa musi ograniczyć się do oceny, czy zachowane były podstawowe reguły proceduralne.

Uzasadnienie zaskarżonej uchwały oraz dokumenty obrazujące przebieg postępowania przed Radą pozwalają przyjąć, że rozstrzygnięcie, które zapadło w kwestionowanej uchwale, zostało podjęte nie tylko po wszechstronnym rozważeniu całości zgromadzonego materiału dowodowego, ale także z zachowaniem prawidłowego toku postępowania przed Radą i po uwzględnieniu przez Radę wszystkich ustawowych kryteriów oceny uczestniczących w tym postępowaniu kandydatów. W szczególności Sąd Najwyższy nie widzi podstaw do stwierdzenia, że Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się przy odmowie przedstawienia kandydatury odwołującego się Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej niejednolitymi kryteriami lub że pominęła część kryteriów.

Skarżący zarzuca KRS naruszenie art. 57b § 3 u.s.p. przez podjęcie uchwały na podstawie ocen kwalifikacji kandydatów obejmujący okres inny, niż wymieniony w tym przepisie, tj. trzy lata poprzedzające zgłoszenie kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Okręgowym w Ś..

Zgodnie z treścią tego przepisu „Sędzia dokonujący oceny kwalifikacji kandydata, z urzędu obejmuje badaniem także nieujęte w wykazie akta dziesięciu spraw niezakończonych, przydzielonych kandydatowi do rozpoznania, w których od momentu pierwszej rejestracji upłynął najdłuższy okres, a także akta wszystkich spraw, których referentem był kandydat, w których w okresie ostatnich dwóch lat poprzedzających zgłoszenie na wolne stanowisko sędziowskie zmieniono lub uchylono orzeczenie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania oraz w których stwierdzono przewlekłość postępowania lub niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia”.

Przede wszystkim skarżący nie wskazał, w jaki sposób naruszenie tego przepisu miało wpływ na wynik postępowania. Należy podkreślić, że dane stanowiące podstawę oceny wszystkich kandydatów zostały ustalone jednolicie względem każdego kandydującego. Ponadto, wbrew zarzutom Skarżącego z uzasadnienia uchwały KRS nie wynika aby elementem decydującym o nieprzedstawieniu kandydatury Skarżącego na stanowisko sędziego była treść pisma Przewodniczącej II Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w D.,

a tym bardziej ocena kwalifikacyjna Skarżącego sprzed lat.

Za niezasadne należy uznać, podnoszone w kontekście art. 33 ust. 1 i 2 u.KRS, zarzuty Skarżącego, że Rada dokonała rozpatrzenia i oceny jego kandydatury, bez wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, z pominięciem całości zgromadzonej dokumentacji. Wykonując kompetencję rozpatrzenia i oceny kandydatury skarżącego (art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS) oraz obowiązek wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy w zakresie wynikającym ze wskazań Sądu Najwyższego (art. 33 ust. 1 u.KRS) i na podstawie kryteriów uznanych za najistotniejsze w postępowaniu konkursowym (art. 35 ust. 2 u.KRS), Rada dokonała - w procedurze głosowania - oceny jego kandydatury, bez przekroczenia granic przysługującego jej swobodnego uznania. Oceny tej nie może podważyć przeciwstawienie jej przez Skarżącego własnej oceny, opartej na tym samym materiale, jednakże przy odmiennych wnioskach z niego wyprowadzonych, gdyż ta należy do wyłącznej kompetencji Rady. Co jednak szczególnie istotne, poparcie udzielone odwołującemu się przez środowisko sędziowskie jest tylko jednym z kryteriów oceny kandydatów na stanowiska sędziowskie, zatem nie może być uznane za kryterium decydujące o wyborze konkretnego kandydata (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10; z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14).

Z kolei art. 42 ust. 1 u.KRS stanowi, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia, jednakże nie określa wymaganej treści tego uzasadnienia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podnosi się, że celem uzasadnienia uchwały w indywidualnej sprawie jest przedstawienie przesłanek, którymi kierowała się Rada podejmując rozstrzygnięcie zawarte w uchwale i wykazanie, że uchwała została podjęta po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13, niepublikowany i orzeczenia w nim powołane). Uzasadnienie zaskarżonej uchwały spełnia te wymagania i pozwala na prześledzenie toku wyłaniania przez Radę zwycięzcy konkursu oraz poznanie argumentów, którymi kierowała się KRS dokonując tego wyboru. Uzasadnienie uchwały nie może być powtórzeniem całego zgromadzonego materiału sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16, LEX nr 2258029).

Z tej przyczyny subiektywne poczucie pokrzywdzenia kandydata do objęcia wolnego stanowiska sędziego nie może stanowić usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały KRS o nieprzedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie na wakujące stanowisko sędziowskie, jeżeli odwołujący się nie sformułował uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste stosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących go kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych kandydatur zgłoszonych w tej samej procedurze konkursowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12, LexPolonica nr 6202466). Weryfikacja kwalifikacji poszczególnych kandydatów ubiegających się o stanowiska sędziowskie należy wyłącznie do Rady, a podstaw do twierdzenia, że zostały przekroczone granice swobodnego uznania, nie mogą stanowić odmienne - z natury subiektywne - zapatrywania w odniesieniu do własnych osiągnięć, walorów i przymiotów.

Z powyższych względów odwołanie - wobec niewykazania sprzeczności zaskarżonej uchwały z prawem - podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS.